

Прича – Тања Малетић

ДАНИЈЕЛА

Сетих се на тренутак једног давно заборављеног страха из детињства, страха да са земље гледам у птицу која ми лети изнад главе, јер не могах да се окренем око себе, те умишљах да ћу, у жељи да је што дуже пратим погледом, пасти на леђа и сломити се... у ситне комаде.

Из дубоког размишљања пренуло ме грактање праћено лепетом крила. Било је гласно као да птица није била у крошњи дрвета што ми се грана пред прозором, већ на моме рамену и обраћа ми се. Да ли жели да ме упозори?

Седели смо за славским столом постављеним, као и увек, управо у соби у којој ово пишем. Кроз прозор је вребало тмурно мајско поподне. Спремала се киша. Нисам сигурна да ли је била среда или је био петак, између чврсто стиснутих усана држала сам танку, скоро прозирну рибљу кост. Славу смо, као и увек, обележили у кругу породице: Брат, ја, наши родитељи и родитељи наших родитеља. Упркос томе што нас није било много на окупу, ретко кад ми је успевало да пратим више разговора у исто време. Тата разговара са дедом, мама са једном бабом, ја са другом бабом, па се баба обраћа баби, мама деди, тата мени, мама тати, баба деди... Сви ти разговори воде се најчешће преко моје главе, на различите, свакодневне теме, од телевизијског програма и познатих личности, до кулинарских рецепата и догађаја из детињства и младости, док мој брат скаче и трчи око стола или се игра на поду.

Када сам већ одавно престала да слушавам све те разговоре, до мене из роморења гласова допре само *...звала се Данијела, и она је...*

— Ех, како сам ја волео моју Данијелу... — поче деда шапатам и склопи руке на свом округлом стомаку.

— Коју Данијелу? Шта се десило са њом? — окренула сам се ка њему.

— Чекај, дете, хоћеш да кажеш да ти ја никада нисам причао о мојој Данијели?

— Ниси, деда.

— Били смо нераздвојни — наставио је. — Пратила ме где год да кренем, обожавао сам је. Била је уз мене док сам учио, путовао...

— Како је изгледала?

— Црна, витка... како је било чаробно држати је у наручју!

Наместио је руке као да је једном држи око врата, а другом око струка. Могла сам да замислим ту девојку црне косе и црних очију како седи у његовом крилу. На тренутак су му очи засијале, али убрзо је тај сјај утонуо дубоко у зенице. Маштања су се повукла пред стварношћу. Заљубљени младић схватио је да су прошле многе године и да сада живи у телу сарца, а та иста Данијела је сада ко зна где и ко зна са ким проводи своју старост.

— Али једнога дана се све променило... — деда је почео пажљиво да сакупља мрвице славског колача претима и слаже их на салвету — После тога више никада није била иста.

„Напустила га је.“ размишљам „Можда се наљутила на њега због нечега, нека свађа, неки неспоразум...“ и у мис-

лима ми се јавља слика намргођене Данијеле, којој у црним очима тиња бес, низ лице се сливају вреле, слане сузе, пеку је, упија их прамен дуге црне косе који она нервозно увија око свог кажипрета, *Милораде*, зајецца *како си могао!* изговара плачним гласом и сагиње главу па, обрисавши надланицом сузе, поново погледа у мог деду. *Мићо, зашто?* Покуша да га ошамари, али му на крају само грубо притисне образ и прекорно га погледа. *Данијела, љубави, опрости молим те, кажем ти да није то што мислиш...* изговара деда, виче за њом, али је већ касно. Његова Данијела одлази од њега, не чује га, смањује се, смањује, смањује све више док се удаљава и на крају нестаје.

– Деда, шта се то десило? Испричај ми до краја! – гледам га широм отворених очију и нестрпљиво чекам да настави.

– Унуко моја... Теби је деда рекао да је радио на броду?

– Да, деда, рекао си ми да си радио на броду, препричавао си ми догађаје...

– То се, дакле, десило док сам био на броду. И она је била са мном. У том ужасном тренутку била ми је на крилу...

Склопила сам очи. Шум кише која је пљуштала претворио се у шум Дунава, оглашавање птица у смех момка и девојке који су седели на палуби, чврсто загрљени.

– Између усана сам, уместо цигарете, држао оглодану рибљу кост. Чуо сам галеба. Слетео је на прамац и погледао ме право у очи. Као да је хтео да ме упозори! Узвикивао је тако гласно да ми се чинило да није на прамцу, већ на мом рамену и обраћа ми се. Ах, да сам је само мало чвршће држао...

Отео му се гласни, отегнути уздах. Наставио је:

— Пљунуо сам кост у његовом правцу да бих га уплашио, али галеб није ни мрднуо. Та птица као да ме је омађијала у тренутку. Онако загледан у њу, чуо сам двојицу својих другова како се свађају. Били су пијани. Крајичком ока видео сам да један од њих у руци држи празну флашу. Птица ме је и даље посматрала. Пијанци су убрзо почели да се рву и тетуррају по палуби, прилазећи ми све ближе и ближе. Одједном се галеб винуо у небеса, а ја сам подигао поглед право изнад себе пратећи његов лет. Тада сам чуо разбијање стакла и осетио да ми је Данијела задрхтала у рукама. Ударио ју је...

„...Флашом у главу, будала! Када се пробудила, сигурно се није сећала деде.“ помишљала сам у себи и гледала свог деду у чуду, отворених уста.

— Да све буде још горе, онај други гурнуо ју је својим знојавим телом. Испала ми је из руку, пала на сред палубе и сломила се... у ситне комаде.

Замишљала сам црнокосу девојку како испада из дединог наручја, да би јој се, одмах након пада, руке, ноге и глава разлетели на различите стране и претворили у прашину, остављајући крвави труп на средини.

— Чекај, деда... Како то мислиш у ситне комаде? Како је могуће да се девојка сломи у ситне комаде?

— Девојка? — рече деда зачуђено, гледајући ме право у очи, те поче да се смеје на сав глас. Затим настави кроз кикот:

— Ја сам јој дао име. То није била никаква девојка, већ моја омиљена гитара.

21. јул 2020.